

Claudia Piñeiro: ukážka

Odpad pre sliepky

Snaží sa zviazať čierne vrece na smeti. Poťahuje rohy a skúša spraviť uzol, ale sú prikrátke a vrece je príliš plné. Už ani nevie, čo všetko tam napchala, aby ho zaplnila. Čokoľvek jej doma prišlo pod ruku. Vyberie vrece z koša, zdvihne ho a niekoľkokrát ním zatrasie krátkymi trhanými pohybmi, aby sa obsah stlačil a vytvoril sa priestor na uviazanie. Zauzlí ho dvakrát. Chce sa uistiť, či drží pevne, a tak ťahá plastové cípy do opačných strán. Uzol drží a už sa nerozhádza.

Položí vrece na zem a umyje si ruky. Pustí vodu a nechá ju tiecť, kým si do dlane naberie tekuté mydlo. Keď bola malá, v dome nemali tekuté mydlo. Ak vôbec nejaké mali, tak iba obyčajné tuhé biele. Teraz má mydla, koľko chce. Nosí ho z práce, kde ho majú nakúpené v bandaskách. Naberie si z neho do prázdnej fľaše od minerálky a schová do batoha. Keď bola malá, nemali ani plastové vrecia. Babička hádzala všetky zbytky, ktorými sa dali nakrímiť sliepky alebo pohnojiť roľa, do vedra a to, čo sa nedalo využiť, spálila za plotom, na prašnej ceste. Do vedra putovali zemiakové šupy, ohryzky z jablák, hnílý šalát, prezreté rajčiny, škrupiny z vajčiek, vylúhované maté, slepačie vnútornosti a srdcia, masťné kúsky mäsa. Odkedy býva v meste, používa igelitové vrecká, plastové tašky z nákupov, alebo špeciálne vrecia na smeti - ako to, čo práve zviazala. Všetok odpad hádže bez rozdielu do jedného vreca, lebo tam, kde býva, nie sú žiadne sliepky ani roľa, ktorú by bolo treba hnojiť.

Zastaví prúd vody a osuší si ruky do čistého uteráka. Pozrie sa na budík, čo poobede položila na chladničku. Už je čas zniesť vrece dole, aby ho odviezli smetiari. Prejde úzkou chodbou, spoločnou pre všetkých susedov. Na ľavej ruke jej visí zauzlené vrece. Musí ho nechať na chodníku len pár minút predtým, než príde smetiarske auto. V pravej ruke drží zväzok kľúčov, ktorý je takmer rovnako ťažký ako vrece. Kovová kľúčenka má tvar kocky s logom upratovacej spoločnosti, čo ju zamestnala. Na krúžku striebornej farby visia kľúče od budovy aj od každej z piatich kancelárií, kde upratuje, kľúče od bývalej práce, dva kľúče od dverí, ku ktorým práve kráča s vrecom plným smetím, čo jej naráža o nohu, kľúče od zadného vchodu a od pivnice, kde skladujú bicykel, na ktorom chodí manžel do práce, keď je zamestnaný, a kľúč od dcérinej izby, ktorý na kľúčenku pridala len pred chvíľou, keď izbu zamkla.

Keď príde k hlavnému vchodu, stlačí kľučku, ale dvere sú zamknuté. Položí vrece na zem a jeden po druhom posúva kľúče na kovovom krúžku, až kým natrafí na ten správny. Strčí ho do zámku a odomkne. Najprv jeden a potom aj druhý zámok, čo pribudol, keď ktosi vykradol byt

„H“. Zadrží vchodové dvere nohou, kým znova zdvihne odpadkové vrece. Ku stromu, kde ho chce nechať, je to len kúsok. Vezme ho do náručia a pri chôdzi si všimne, že igelit prederavila ihlica na štrikovanie a smeruje priamo na ňu. Pozerá na ihlicu, ale nedotkne sa jej, len pootočí vrece, aby na ňu prestala mieriť.

Už je pri strome a kladie vrece na zem k ostatným smetiam. Topánkou zatlačí ihlicu dovnútra, odkiaľ vôbec nemala vyliezť. Zasúva ju čoraz hlbšie, až kým nenarazí na prekážku. Vtedy prestane tlačiť, aby neprederavila vreco aj z opačnej strany a celé to nezhoršila. Sleduje diery po ihlici a čaká, či z neho začne vytekať lepkavá hmota, ale nevytečie nič. Ak by vyteklo a niekto by sa jej pýtal, čo to je, povedala by, že je to z niektorej z tých ďalších vecí, čo nahádzala do vreca, aby ho zaplnila. Ale z diery nevyteká nič.

Kým čaká na smetiarske auto, hrá sa s kľúčmi. Posúva prstom po kovovom krúžku jeden za druhým. Už je tma, aj keď ešte nezačala noc a júlový chlad ju štípe na tvári. Šúcha si ramená, aby sa zahriala. Štrngá kľúčmi, akoby to bola hrkálka. Už len chvíľu a bude po všetkom. Najradšej by sa vrátila domov a presvedčila sa, ako je na tom dcéra, ale nemôže tam vrece len tak nechať. Bojí sa, že niekto sa začne hrabať v odpadkoch a hľadať niečo, čo by sa ešte dalo využiť. Alebo zápach priláka nejaké zviera. Vie, že zvieratá cítia aj to, čo my necítíme. Tam, kde bývali s babkou, žilo veľa zvierat: psy, somár, sliepky, istý čas chovali aj prasa. Aj v meste žijú psy. Je jej zima, ale nemôže odísť a dopustiť, aby jeden z nich pažravo zaútočil na vrece, ktoré tam nechala pre smetiarov. Na babkinom dvore žili tri psy. Babička to vtedy tiež spravila ihlicou, ale namiesto vreca na odpadky použila vedro. To, čo vyšlo zo sestry, putovalo do vedra pre sliepky. Sledovala babičku, keď to robila sestre, a tak vedela, ako postupovať pri dcére: zapichnúť ihlicu, počkať, potom prídu bolesti brucha, krik a krv, a potom zozbierať to, čo vyšlo, do vedra a hodiť slietkam. Tak si to pamätala od babičky a tak to dnes zopakovala.

No dnes to dopadne lepšie, lebo teraz už vie, čo robiť, ak bude dcéra kričať od bolesti a neprestane krváčať. Vie, kam ju má odviezť. Ona ju umrieť nenechá. V meste je to iné, do nemocnice a na pohotovosť je to blízko. Babička si nevedela poradiť, nemala sestru kam zobrať. Tam, kde bývali, nebolo nič, ani susedia. Nemali tam kľúčenky s kľúčmi, čo otvárajú a zatvárajú toľko dverí. Nebolo tam ani igelitových vriec na odpad, ani ľudí, čo by sa hrabali v cudzích smetiach.

Boli tam len sliepky, čo jedli odpadky.